

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Sturmius, ne ex filij obitu doleret, cœlibatum coluit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Obuius armato: seu cum pedes irret in hostem:
 Seu spumantis equi foderet calcaribus armos.
 Heu miserande puer, si qua fata aspera rumpas:
 Tu Marcellus eris, manibus date lilia plenis.
 Purpureas spargam flores: animamq; nepotis
 His saltem accumulem donis: & fungar inani
 Munere.

V. In sacris litteris, audierat Dauid à Chusi, occisum esse Absalom, rebellem illum, & patri suo rebellantem. Contristatus itaque rex ascendit coenaculum porta & fleuit. Et sic loquebatur vadens: Fili mi Absalom, Absalom fili mi: quis mihi tribuat, ut ego moriar pro te, Absalom? Porro rex operuit caput suum, & clamabat voce magna: Fili mi, Absalom, Absalom fili mi. Tanquam erat amor patris, vel in rebellem, ut victoriam ipsam non confirmaret, filio interfecto, cui vita rapta est, dum voluit rapere sceptrum paternum. Quis non videat quantos ex hoc filio haberet luctus patris: aut in quantum dedecus transierit ambitio in arbore exaltandi Absalonis? Nimirum *Natus est stultus in ignominiam suam: sed nec pater in fatuo letabitur.* Quid magis fatuum, quam persequi patrem tam sapientem? & rege superbite armato, regnum affectare? Verè tunc fuit *ira patris filium stultum, & dolor matris, quæ genuit eum.* Quantum doluisset Dauid, si eum Absalom nunquam contristasset, qui moti voluit, pro rebellante? Quamuis utique maiore eum moestitia affecit rebellando, atque alia perperam multa agendo, quam cum moreretur. Prudens enim & pius pater, qualis Dauid erat, plus offenditur filij reatu, quam obitu; & mauult habere nullum, quam impium.

VI
 3. dil. ligat V
 Prou. 17. 27.

VI. Hoc argumento, commendat, aut certè excusat Beza perpetuum calibatum Iacobi Sturmij Argentinensis patricij, de quo, post multas laudes, sic ait: *Illud tamen in Sturmio fortasse quispiam merito reprehenderit, quod in perpetuo calibatu uiuentem heredem suarum virtutum patria uideri posset inuidisse: Sed quid veritus est, vetus illud, & quidem re ipsa frequenter approbatum: Horum filij noxæ? Quo loco Beza aliqui cum suis, eos reprehendens quæ, ut maiore cum puritate Deo seruiant à coniugio abstinere*

Beza in Iconibus virorum suorum illustrium.

abstinent viuuntque in cælibatu, Sturmium vel excusat, vel etiam laudat, quòd voluerit coniuge & coniugio carere malorum liberorum & ignauæ posteritatis metu. Nec sanè paucos ea res absterret. Vident enim quotidie, ante oculos, quantum liberi, si sint parui, parentibus creent laborem, quantam curam, quantosque dolores, si adolescant. Maior enim proles plerumque maioris sollicitudinis fit causa: ne ægrotet; ne morbo, vel ferro extinguatur; ne malo consortio ad flagitia & dedecora abripiatur; ne alea, ne pila, ne poculis bona parentum dilapidet; ne inconsulto matrimonio se inuoluat, ne in parentes ipsos insurgat, & vel vi, vel fraude pecunias, vestes, gemmas subducatur. Et sanè non rarò etiam sanctissimi parentes filios suos domi optimè educatos, foris audiunt factos esse sceleratos, tanto maiore suo cum dolore, quanto ipsi sunt honestatis amantiore. Quanquam neque mali parentes malos filios tolerant sine cruciatu. Quò enim in iram sunt promptioris, eò impatientiùs ferunt, si contumeliam à gnatis suis patiantur. Et quidem si de bonis parentibus loquamur, quid Adamum putemus, in suo Cain, solatij habuisse? Si doluit, ob vnum filium interfectum, quantò grauiùs afflictus fuit, ob alterum interfectorem, quem vidit fratricidam se genuisse: vti & postea Dauid, cuius filius Amnon re turpissima cum sorore peracta, à fratre item suo temulentus est cæsus. Et idem time-re debuit Isaac, & Rebecca; metuebant enim ne Iacob ab Esau occideretur. Abraham ab Ismaële, Iacob à Ruben quis nescit plus tædij, quàm gaudij recepisse? Noë verò quid non audiuit sibi à filio Cham factum esse dormienti? Neque enim huic satis fuit, aspexisse patrem suum inuerecundè, sed id etiam nunciavit duobus fratribus suis foras. O quoties videmus filios parentibus suis illudentes, vultu, nutu, dictis, & cachinnis bilem mouentes! Erat in quadam Imperiali ciuitate masculus, musculus vulgò dictus, quòd ipsis pygmæis esset minor. Hic vxorem, cuius cingulum vix vertice æquabat, verberaturus in scamnum assiliebat, vt eam colaphis mulcere posset. Emerat aliquando vxor eius anseres, quos conclaui intulit. Anseres infestis rostris vexantium liberorum oculos appetebant. Sed

Gen. 9. 22.

S ff

illi

illi non tam de se, quàm de joco solliciti identidem clamabant, *Pater mi, ascende scammum, ne tibi quoque oculos effodiant.* Et placebat hoc matri, quòd filios haberet tam iocosos. Pater tamen faciliè conijciebat, quid sibi ab adultis expectandum esset, quem vix nati & fari incipientes jam derisui haberent. Leue est hoc, inueniuntur filij & filia, qui in aperta conuitia, opprobria, contumelias, iniuriasque parentum excandescunt, atque in tantum eos luctum conijciunt, vt non rarò, ne tam acerba dicta factaue diutiùs ferre cogantur, sibi ipsis violentas manus inferre meditentur. Exemplis hìc superfedeo, quorum multa fatis, in libro *De gnauo & ignauo filio*, sunt à me commemorata.

VII.

Ex his omnibus perspicuum fit, *bonum prolis*, in coniugio, plurima habere opposita mala, quibus amarescat: nempe 1. mordet suspicio patrem, ne alterius filium, pro suo, alat. 2. vulnerat illum probabilis coniectura. 3. cruciant illum absentia, morbi, periculaque mille liberorum. 4. enecat mors immatura, dum cogitur prolem sepelire, à qua sibi oculos claudendos sperabat. 5. lacerant denique, velut Pentheum sorores, vitia moresque inquinati liberorum. Cur igitur in bono Matrimonij statu, hæc Mundi Gubernator permittit esse? Sæpe enim de parente aliquo dici potest. *Deus seruabit filijs illius dolorem patris: & cum reddiderit, tunc sciet. At quis arguet eam eo viam eius?* Habet enim multas & æquissimas causas. 1. Nullum vult esse, in hac vita statum vndequaue felicem, vt ad feliciorum, in altera, aspiremus. Quare, postquam dixit Apostolus, *Si acceperis uxorem, non peccasti. Et, si nupsit virgo, non peccauit*, disertis verbis adiecit: *Tribulationem tamen carnis habebunt huiusmodi.* Hoc acetum affudit, ne quis merum, in coniugio, multum expectaret, aut matrimonium putaret excellentius quid esse, quàm cœlibatum.

Tob. 21. 19.

1. Cor. 7. 28.

VIII.

2. Multi sanè timent, alienam esse prolem, quam alunt, vt suam. Sed huius metus ipsi sunt causa. Cur enim suspiciosè & criminose de alijs cogitare consueuerunt? Magnus est horum numerus, quia

Omnia